

Република Србија
УПРАВНИ СУД
5 У. 4702/13
19.11.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Живане Ђукановић, председника већа, Јелене Тишма Јовановић и Љиљане Јевтић, чланова већа, са судским саветником Снежаном Николић, записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца "А.А." ... из ..., Улица ... број ..., кога заступа Суџум Татјана, адвокат из Београда, Улица Мајке Јевросиме број 6/7, против решења туженог Министарства финансија и привреде Републике Србије, чији је правни следбеник Министарство финансија Републике Србије, Управе царина, Комисије за жалбе Управе царина, број: 148-04-039-00-1134/4-2012 од 28.02.2013. године, у предмету царине, у нејавној седници већа, одржаној дана 19.11.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење Министарства финансија и привреде Републике Србије, Управе царина, Комисије за жалбе Управе царина, број: 148-04-039-00-1134/5-2012 од 28.02.2013. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ Министарство финансија Републике Србије, Управа царина, Комисија за жалбе Управе царина да тужиоцу "А.А." ... из ..., накнади трошкове управног спора у износу од 17.519,00 динара.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца поднета против решења Царинарнице Београд, 02 број У/1 1220/2012 од 30.05.2012. године, којим су измењени подаци у рубрици 22 и у наименовања 01 предметне ЛЦИ УВ-4 број 56783 од 24.12.2007. године, ЦИ Аеродром Београд, и то у рубрикама 35, 38, 41, 42, 46 и 47, а тужилац обавезан на подношење новог сета ЛЦИ за део робе из наименовања 01, као и да плати износ од 629.148,00 динара, на име мање плаћене царине и пореза на додату вредност за робу стављену у слободан промет по предметној ЛЦИ УВ-4.

Тужилац тужбом оспорава решење туженог због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене закона и учињених битних повреда правила поступка, па предлаже да га суд поништи и предмет врати на поновно одлучивање, или да сам реши ову управну ствар тако што ће оспорено решење преиначити и поништити решење

Царинарнице. Наводи да је царински поступак по предметном царинском документу правноснажно окончан, према тачно наведеним подацима о роби, које је као такве навео произвођач робе. Оспорава правилностведеног поступка контроле као и чињенично стање утврђено у том поступку и истиче да налазе Царинске лабораторије на које се тужени орган позива у оспореном решењу није добио, а и да се ови односе на робу увезену 2007. године, а да је предметни увоз тужилац обавио 2009. године, те је нејасно на коју робу се односе налази Царинске лабораторије на које се тужени позива. Истиче да је примио само два налаза Царинске лабораторије и да је по оба тражио супер анализу, а да по том захтеву тужени, односно првостепени орган није одлучио. Наводи и то да је у целини оспорио правилност чињеничног стања утврђеног у записнику првостепеног органа од 16.03.2012. године, те да су уведеном поступку повређене одредбе члана 9. став 1. и члана 13. ЗУП-а. У допуни тужбе од 14.05.2015. године, тужилац је предложио да суд обавезе тужени орган да тужиоцу накнади трошкове управног спора и то за састав тужбе у износу од 36.000,00 динара по АТ и за судску таксу на тужбу и одлуку по ТТ, достављајући у прилогу исте, пресуде Управног суда којима су поништена решења туженог органа, у истоверним поступцима.

Тужени орган, изјашњавајући се на наводе тужбе, у одговору на тужбу, оспорава ове у целини, те предлаже да се тужба одбије као неоснована.

Управни суд је, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, те је испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. наведеног закона, оценом навода тужбе, оспореног решења, те одговора на тужбу, као и списка предмета ове управне ствари нашао да је тужба основана.

Према разлозима оспореног решења тужени је одлуку из диспозитива донео јер је нашао да је правилно првостепени орган, на основу члана 103. став 1. Царинског закона ("Службени гласник РС", бр. 18/10), након правилноведеног поступка накнадне контроле царинског документа, о чему је сачинио записник број 148-09-038-02-334/3/2011 од 16.03.2012. године, на основу података о роби из Информационог система царинске службе, те података у произвођачким спецификацијама и на основу резултата лабораторијских анализа несумњиво утврдио да се роба оцарињена по ЛЦИ, а према своме саставу, не може сврстати у пријављени тарифни број као дијететски производ, већ у тарифни број утврђен решењем Царинарнице, јер представља прехранбени производ, са којих разлога је применом тарифне стопе према накнадно утврђеном тарифном броју, утврђен царински дуг тужиоца.

По оцени суда, напред изнето схватање оспореног решења не може се прихватити као правилно, јер нема упориште у списима предмета, тј. разлозима образложења решења Царинарнице, са којих разлога оспорено решење није сачињено сагласно одредбама члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС", број 30/10), којим је прописано да образложење решења садржи, између осталог, разлога који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву.

Ово стога, јер према разлозима првостепеног решења произлази да је царински документ измењен у поступку контроле царинског документа, проведене применом одредаба члана 93. Царинског закона, по пријему – прихватању - царинске

декларације пре пуштања робе, на основу резултата обављене анализе робе у Царинској лабораторији, о чему је достављен налаз број: 25201 – 25202/2010.

Код изнетог стања списка предмета, нејасно је на основу чега је тужени закључио да је решење првостепеног органа донето на основу члана 103. став 5. Царинског закона, након проведене накнадне контроле царинског документа према одредбама става 1. истог члана Закона, када из списка предмета, тј. напред изнетих разлога првостепеног решења, као и доказа достављених уз ЛЦИ УВ-4 број 56783 од 24.12.2007. године, ЦИ Аеродром Београд, несумњиво произлази да је поднета царинска декларација, чиме је започет царински поступак, те да је након прихватања царинске декларације, ова контролисана, да је узет узорак робе ради анализе у Царинској лабораторији, о чему је сачињен записник о узорковању D 19072/9 дана 19.10.2009. године, а не у поступку накнаде контроле царинске декларације, како се то наводи у оспореном решењу.

Одредбама члана 93. став 1. тачка 2. Царинског закона ("Службени гласник РС", бр. 18/10), на које се позива првостепени орган, прописано је да царински орган може ради контроле прихваћене декларације да прегледа робу и узме узорке ради анализе или детаљног прегледа. Према одредбама члана 96. Царинског закона, на чију примену се позива решење Царинарнице, за правни основ доношења решења, и то ставом 1., прописано је да ако је декларација контролисана, утврђене чињенице су основ за примену прописа који уређује царински поступак у који је роба стављена.

Одредбама члана 103. став 1. Царинског закона, на које се позива оспорено решење, прописано је да царински орган може, по службеној дужности или на захтев декларанта, изменити или допунити декларацију након што је роба пуштена декларанту. Према одредбама става 5. истог члана Закона, ако се накнадном контролом декларације или накнадном контролом царицења утврди да су прописи који се односе на одређени царински поступак примењени на основу нетачних или непотпуних података, царински орган, у складу са царинским и другим прописима, предузима неопходне мере и доноси одговарајуће одлуке да се неправилности исправе и правно стање усклади са новоутврђеним околностима.

Како се ради о поступцима контроле царинске декларације (пре пуштања робе и након пуштања робе декларанту) који су регулисани посебним (различитим) одредбама Царинског закона, тиме што решење туженог нема упориште у списима предмета учињена је повреда одредаба Царинског закона на штету тужиоца.

Осим изнетог, тужени орган није имао у виду и то да је предметна роба пријављена на увозно оцарињена, 19.10.2009. године, када је на правној снази био Царински закон (објављен у "Службеном гласнику РС", бр. 73/03 ... 85/05) и да се према одредбама тог Закона, и то члана 19. став 1. тачка 1., износ увозних дажбина за робу за коју је настала обавеза плаћања тих дажбина, утврђује према стању робе и у складу са прописима који важе: за робу која се увози – на дан прихватања декларације (који пропис је садржан и у одредби члана 92. важећег Закона који прописује да се у спровођењу царинског поступка за који је роба декларисана примењују прописи који важе на дан прихватања декларације, ако није друкчије прописано). При том одредбама члана 308., важећег Царинског закона, прописано је да ће се царински поступци који су започети пре дана почетка примене овог Закона, окончати у складу са прописима који су важили до дана почетка примене овог Закона.

Суд је ценио наводе тужбе којима се предлаже да суд ову управну ствар

реши у спору пуне јурисдикције, па налази да у конкретном случају нису испуњене процесне претпоставке за доношење такве одлуке, јер је оспореним решењем учињена битна повреда правила поступка, коју у поновном поступку има да отклони тужени орган.

Са напред изнетог, налазећи да је оспореним решењем погрешно примењен закон на штету тужиоца, суд је тужбу уважио и на основу члана 42. став 1. Закона о управним споровима и одлучио као у ставу I диспозитива пресуде, с тим што су примедбе суда изнете у овој пресуди, а сагласно одредбама члана 69. став 1. наведеног Закона, обавезне за тужени орган.

Одлучујући о захтеву тужиоца за накнаду трошкова управног спора, суд је нашао да је исти основан, па је тужиоцу досудио трошкове управног спора и то за састав тужбе у износу од 16.500,00 динара, будући да је заступан од стране пуномоћника из реда адвоката, у складу са Тарифом о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС", бр. 121/12), као и трошкове судске таксе на тужбу у износу од 390,00 динара и судске таксе на одлуку суда у износу од 629,00 динара и одлучио као у ставу II диспозитива ове пресуде, применом одредбе члана 150. и 153. Закона о парничном поступку, на чију сходну примену упућује члан 74. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 19.11.2015. године, 5 У. 4702/13

Записничар
Снежана Николић,с.р.

Председник већа - судија
Живана Ђукановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЦРП